

ger uden at kunne sige et eneste ord på dansk. Den praksis vil vi fortsat kæmpe for at ændre.

Så er der den statsbetalte modersmålsundervisning, som der stadig væk ikke er flertal for at stoppe. Det er urimeligt at bruge danske skatteborgeres penge på at lære udenlandske børn tyrkisk, pakistansk, kinesisk eller urdu – de penge skal bruges på at lære dem dansk, dansk og atter dansk, så længe de går i den danske folkeskole.

Når jeg sagde, det var for langsomt, ja, så hænger det sammen med, at flere elementer i regeringens lovforslag jo tidligere har været fremsat her i Folketinget, men er blevet afvist eller nedstemt af den samme regering, som nu fremsætter dem. Hvor havde det været fair og hensigtsmæssigt, at regeringen allerede for flere år siden, da vi konservative sammen med Venstre stillede forslag om, at indvandreres familiesammenføring skulle være betinget af en passende bolig, at regeringen så dengang havde sagt ja i stedet for at vente her til den 16. marts.

Og det er jo mange år siden, ja, helt nøjagtigt tilbage til den 14. december 1993 – det er såmænd tilbage i sidste årtusind – at den konservative folketingsgruppe stillede forslag om, at indvandreres retskrav på familiesammenføring skulle afskaffes. Vi skrev i vores forslag, at kun hvis familiens samlede tilknytning til Danmark var større end tilknytningen til hjemlandet, så kunne der blive tale om at give tilladelse. Nu afskaffer regeringen næsten retskravet, men hvorfor skulle dette gode og retfærdige konservative forslag afvises i 1993, i 1995 og i 1998? Ja, jeg spørger.

Havde regeringen handlet allerede dengang, så havde Danmark haft adskillige tusind færre svage indvandrere, som det er kolossalt svært at integrere i det danske samfund og mange gange helt umuligt, men regeringen vidste bedre – troede den. Vi skulle åbenbart helt ind i et nyt årtusind, og nogle folketingsmedlemmer og nogle ministre skulle ud i den virkelige verden, ud i kommunerne, hvor livet leves, før man blev klar over, hvilke problemer retskravet på familiesammenføringen medførte.

Men sådan skal det åbenbart være på udlændingeområdet. Regeringen halter konstant bag efter. Vi har set det gang på gang.

Lad mig bare minde om det samme konservative forslag fra den 14. december 1993, som blev fnysende afvist af regeringen. Der stod, at kriminelle udlændinge skulle udvises langt hurtigere og mere konsekvent. Det forslag tog

det 5 år at overbevise regeringen om var rigtigt og rimeligt. Så man må da rose regeringen for, at den er konsekvent i sin langsommelighed.

Lad mig så vende mig til de konkrete forslag i L 208:

Kravet om, at en herboende udlænding skal råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, for familiesammenføring kan gennemføres, finder vi er et rigtigt forslag, men det er ikke godt nok. Jeg finder, at en egnet og rimelig bolig til en familie i dagens Danmark også bør omfatte eget køkken og toilet, og derfor synes vi ikke, som forslaget lægger op til, at et kollegieværelse eller et klubværelse er tilstrækkeligt for en familie. Dette synspunkt vil vi søge at skaffe flertal for under udvalgsbehandlingen.

Forslaget om, at retskravet på ægtefællesammenføring for unge under 25 år ophæves, er vi også tilfredse med. Vi er ikke et sekund i tvivl om, at mange tragedier for specielt unge udenlandske piger vil blive undgået i fremtiden, og det er godt. Det skal også understreges, at det ikke er et forbud mod at gifte sig, det kan man stadig væk gøre, men der er nu lukket for at tage ægtefællen med til Danmark, hvis ægteskabet ikke er indgået efter eget ønske af den person, der bor her i landet, og det er vel fair nok. Det er ikke dansk kultur eller har i hvert fald ikke været det i de sidste 100 år. Det var til hr. Søren Søndergaard.

Samtidig hilser jeg og den konservative folketingsgruppe det velkomment, at regeringen nu på dette område vil leve op til diverse internationale konventioner. Jeg tænker bl.a. på verdenserklæringen om menneskerettighederne og FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Af disse to dokumenter fremgår det jo, at ægteskaber kun skal kunne indgås med ægtefællernes frie og uforbeholdne samtykke. Det er, hvad der står.

Samtidig er det sådan, at Danmark har skrevet under på FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder, og i artikel 16 i denne konvention fastslås det, at Danmark og alle andre lande skal sikre, at kvinder har samme ret til frit at vælge en ægtefælle, som mænd har, og til kun at indgå ægteskab med deres eget frie og uforbeholdne samtykke. Desværre må det konstateres – det har vi også et medansvar for – at Danmark med den hidtil gældende retstilstand har været på klar kollisionskurs med disse helt grundlæggende internationale konventioner. Det er så godt, at det nu bliver rettet.